

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Ephemeris Ecclesiastica Concionatorvm Hoc Est Considerationes Methodicæ Sev Veritates Practicæ

Ex Vita Domini Jesu, Sanctorumque Gestis In Singulos anni dies mira
facilitate & solertia distributæ ... ; Cum indicibus necessariis

Pars Æstiva - A Dominica SS. Trinitatis, ad Dominicam decimamquintam
post Pentecosten

Haineuve, Julien

Coloniæ Agrippinæ, 1665

Feria 3. De suscitato Viduæ Filio in civitate Naim: Et de spe retinenda in
deploratis rebus.

urn:nbn:de:hbz:466:1-44226

Hebr. 11. fortes præbent, ut manifestè appareat nihil esse fide ac fideli majus & fortius. Lege Apostolum ubi fortiores quosque veteris testamenti nominatim compellat, & à fide omnes fææ fortitudinis commendationem habere testatur. In uere unum Abrahamum qui Pater omnium creditur dicitur, quantæ opus fortitudinis est aggressus, cum Isaacum filium immolavit. Nonne à fide hæc eius fortitudo profecta est? At quanta quanta fuerit eius fides nonne in eo præcipuè excelluit, quod supra omnem intelligentiam crederet, quod seipsum prius credendo inacta-

ret quam filium: atque in seipso sic ma&ando, sic vincendo, sic fidelis, sic fortis, sic iustus & sanctus est habitus, ut esset cæteris documento, majoris esse animi sic fide divinæ fidei supponere quam se illi opponere. *Non est enim scriptum: tantum propter ipsum, inquit Apostolus, sed & propter nos quibus reputabitur credentibus in eum qui suscitavit JESUM Christum D. N. & mortuum.* *Ibid.*

Increduli & subuersores sunt tecum. Attende diligenter. Et Vide quæ multa passim de fide proponuntur. Ex. 1.

FERIA TERTIA. DE SUSCITATO VIDUÆ FILIO IN CIVITATE NAIM.

Et de spe retinenda in deploratis rebus.

Noli flere. Luc. 7.

VERITAS PRACTICA.

Non certius in spem itur, quàm contra spem.

RATIO EST, Quia tunc magis & melius speratur in diuino, cùm spes est purior, seu cùm in diuino solum speratur.

Sed quando humana desunt subsidia, tunc spes ipsa potest purior.

Ergo & major & certior; ergo & cò melius speratur, & cò magis sperandum est in diuino quo humana desunt subsidia. Ergo & non certius in spem itur quàm contra spem, exemplo Abrahami qui, ut scribit Apostolus, contra spem in spem credidit. Contra id scilicet quod naturaliter fieri poterat, credidit & sperauit diuinitus eventurum.

Rom. 4.

I. PUNCTUM

ET factum est, inquit sanctus Lucas, post sanati Centurionis seruum, Deinceps ibat (Iesus) in civitatem qua vocatur Naim: & ibant cum eo Discipuli eius, & turba copiosa. Cum autem appropinquaret porta civitatis, ecce defunctus efferebatur filius unicus matris sue & hac vidua erat, & turba civitatis multa cum illa. Quam cùm vidisset Dominus, misericordia motus super eam, dixit illi: noli flere. Et accessit, & tetigit loculum, illi autem qui portabant, steta-

runt, & ait: adolescens tibi dico, surge. Et resedit qui erat mortuus, & cepit loqui. Et dedit illum matri sue. Accepit autem omnes timor, & magnificabant Deum dicentes: quia Propheta magnus surrexit in nobis, & quia Deus visitavit plebem suam.

Nihil hinc difficile quoad intelligentiam: multa verò sunt quæ voluntatem cum Dei gratia in spirituales & divinos affectus excitent, de quibus in quarta parte, Dominica decima quinta, cujus est hoc Evangelium. Nunc quoniam ad virtutem spei referitur consideratio: contemplare tantisper quàm deploratæ res essent hujus Viduæ quæ filium suum unigenitum deflebat mortuum: Et tamen illi tunc ait Dominus: Noli flere, Bene spera, resurget filius. Sic planè nobiscum agit per scripturas suas: sic moerentes consolatur, sic ne desperemus in ipsis desperatis rebus adhortatur, sic ut magis tum speremus provocat, quia nunquam certius in spem itur quàm contra spem. Nunquam securius sperandum in diuinis subsidiis quàm cùm humana desunt. Quæ centè veritas si semel persuaderi possit, multum valere poterit ad corroborandam nostram confidentiam; quia omnem profus tollit diffidentiam, cùm concludat eo vel maximè sperandum esse tempore quo solemus magis diffidere de diuinis subsidiis.

Sic autem facile suaderi potest: nam tunc vel maximè spes est certa & secunda, quando est pura

& Gnera; quando purè & solum speratur in Deo, & nulla simul in creatura. Multum enim deducit de ea spe quam in se haberi vult Deus, quando simul speratur in re humana aliqua, unde licet ipse Dominus utatur creaturis ab subsidium suum nobis conferendum, vehementer tamen cavet ne in ipsis confidamus, & potius illas subtrahet, & subministrabit media quædam minus apta & idonea si quem præcedit, ut agnoscamus evidentius totum à Deo provenire opus. *Multus tecum est populus*, ait Dominus Gedeoni. *nec tradetur Madian in manu eius, ne gloriatur contra me Israel, & dicas, metu viribus liberatus sum.* Itaque extriginta duobus millibus qui aderant, primò quidem viginti duo milia recesserunt; tum vero ex decem millibus trecenti tantum selecti sunt qui pugnarent in adversarios: & modus pugnandi sic determinatus fuit, ut loco gladium, lagenas vacuas simul ac lampades manu gestarent, easque inter se comploderent & confringerent; neque aliter hostes aggredierentur. Cur ita porro? Ut spes militum scilicet esset purior, ut purius in uno Deo sperarent; non in suis armis & viribus quæ nullam ad certandum & vincendum habebant aptitudinem. Sic, quæ stulta sunt mundi, elegit Deus ut confundat Sapientes: & infirma mundi elegit Deus ut confundat fortia; & ignobilia mundi & contemptibilia elegit Deus: & ea quæ non sunt ut ea quæ sunt destrueret, ut non gloriatur omnino caro in conspectu eius: Atque ut qui sperant in eo, verè possint dicere, *Exaudi vocem eorum qui nullam aliam spem habent, & libera nos de manu iniquorum, & erue me à timore meo.* Itane verè posses orare?

II. PUNCTUM.

SED quando humana desunt subsidia, sic spes in uno Deo purius figi potest.

Non est quidem expectanda extrema necessitas ut recurratur ad Deum, cum in ipsarum usu facultatum plus in Deo semper quàm in rebus sit sperandum: sed nescio qua infidelitate animi fit, ut, dum adsunt facultates & media comparandis rebus quas volumus, longè magis in ipsis confidamus mediis quàm in ordinatione divina quæ his vult uti. Quod ex eo vel evidenter apparet, quod, quando subtrahuntur illa media, tum plane toti diffidimus, quasi Deo sublata esset potestas nos adjuvandi, vel quasi tota vis & potestas sperati adjutorij esset posita in illis mediis, & non in Deo. *Nunquid manus Domini in valida est? Et malè locuti sunt de Deo: dixerunt, nunquid poterit Deus parare mensam in deserto? Nunquid*

& panem poterit dare, aut parare mensam populo suo. Ideo audivit Dominus & distulit, & ignis accensus est in Israhel, & ira ascendit in Israhel, quia non crediderunt in Deo, nec speraverunt in salutare eius.

Desint ergo oportet illa humana subsidia, si-
musque in arcto positi sicut Rex Josephat & qui
cum eo erant, ut possimus in uno Deo verè spe-
rare & dicere: *In nobis quidam non est: antea fortitudo ut possimus huic multitudini resistere quæ irruit super nos: sed: iam ignoremus quid agere debeamus, hoc solum habemus residui, ut oculos nostros dirigamus ad te.* Tum verè hujus Regis putra & sincera spes erat quia non erat aliud in quo speraret. Quod ex eo plurimum confirmatur, quod, cum paulò post fecisset foedus cum Ochozia Rege Samariæ ut si reduceret hostes, ab eo juvaretur, minus spei retinuit & confidentiæ, minus purè & sincerè in uno speravit Deo. Unde & illi dictum à Domino: *Quia habuisti foedus cum Ochozia, Percussit Dominus opera tua, contritaque sunt naves, nec potuerunt ire in Tharsis.* Ac propterea forte dictus est ambulasse in via patris sui Asa, Qui Rex alioquin probus, religiosus & confidens Deo, tamen aliquando minus purè illi uni confisus est: unde & à Propheta quodam sic est argutus: *Quia habuisti fiduciam in Rege Syria, & non in Domino Deo tuo, idcirco evasit Syria Regis exercitus, de manu tua. Nonne Aethiopes & Lybii multò plures erant quadrigis & equitibus & multitudine nimia, quos cum Domino credidisses, tradidit in manu tua? Oculi enim Domini contemplantur unam versam terram, & præbent fortitudinem hiis qui corde perfecto credunt in eum. Sultè igitur egisti, & propter hoc ex presenti tempore, adversum te bella consurgent.*

Nota illud perfecti corde. Quasi diceret, qui purè & sincerè credunt aut sperant. Neque enim iste Rex omnino non speravit in Deo, sed non perfecte non purè quia videlicet simul fidabat in humanis aliis subsidiis quorum si fiduciam abjecisset, puriori & perfectiori corde sperasset in Domino. Quod & rursum illi eidem Regi obiectum est cum ægrotaret, multisque medicis abundaret, *Magis in eorum arte confisus est quam in Domino.* Et idcirco tam parum in Deo sperasse dicitur ut *nec eum in sua infirmitate quastruisse dicatur;* Non quod forte omnino non quaesiverit, sed non spe illa pura qua quaerendus & implorandus erat, & qua eum quaesivisset, si tot medicos non habuisset.

O quàm verò dictum de probatis & fidelibus

Judicum 7.

2. Cor. 1.

Esther 14.

Num. 11.
Pl. 77.

2. Par. 20.

Ibid.

2. Par. 16]

Ibid.

Dei servis, quod fidem sive spem suam nunquam mutant ab eo; Sive illis ad sint sive desint humana praesidia, nam qui minus sperat quando desunt humana, quam quando ad sunt, illi spem suam mutant.

III. PUNCTUM.

ERGO non certius in spem itur quam contra spem; Non certius & securius speratur in divinis, quam cum desint humana in quibus simul spectetur: quia non certius speratur in Domino, quam dum in eo uno pure speratur: nunquam vero purius in eo uno speratur quam cum alia desint in qua spes dividatur & corrumpatur, *Videte quod ego sim solus, & non sit alius Deus praeter me. Ego occidam, & ego vivere faciam: percutiam & ego sanabo, & non est qui de manu mea possit eruire:* Quasi dicat, possunt quidem in subsidium vocari creaturae prout à me sunt ordinatae in talem finem: sed sic semper subsidium creaturae separetur à subsidio Creatoris, quasi aliud esset quod à creatura, & aliud quod à Creatore recipitur, nam unus est Deus à quo & ipsa creatura recipit quidquid confert subsidii, & sine quo nihil potest. Unus est proprie Deus qui rem omnem conficit, ille est qui mortificat & vivificat, qui percutit & qui sanat. Creaturae sunt velut instrumentum quibus ad nutum utitur, & sine quibus aequè posset solus quidquid cum illis facit. Vel sic interpretare: *Ego occidam, & ego vivere faciam: percutiam & ego sanabo:* Quasi diceret, tunc maxime ad ero laturus opem invocantibus me, quando dejecta erunt omnia, si tum

in me sperent: occidam idcirco & percutiam, ut de occiso & de percusso speretur, & tum eos vivere faciam & sanabo. Quia tum spes erit purior spes erit certior, & sic in me sperarem nunquam expectatione sua defraudabo. Sic Psaltere Regius: *Cum occideres eos quarebant eum, & revertentur, & diluculo veniebant ad eum. Et commemorati sunt quia Deus adiutor est eorum: & Deus excelsus, redemptor eorum est: Ac rursum: Et humilitum est in laboribus eorum, infirmati sunt, nec fuit qui adjuvaret: & clamaverunt ad Dominum cum tribularentur, & de necessitatibus eorum liberavit eos.*

Sic unusquisque ut speret in desperatis rebus, apud Propheta: *Qui ambulavit in tenebris, & non est lumen ei, speret in nomine Domini, & innitatur super Deum suum. Quod etiam illud Jobi transferri potest: Lignum habes spem: si praecisum fuerit, rursum virisces, & rami eius pullulant. Id est, quod res magis accisae sunt & diminutae, eo spes humana minor est, sed divina major esse debet: quantum humana deficit, tantum divina sufficit.*

TUMULUS HUMANAE CONFIDENTIAE SUNT INCUBABULA DIVINAE SPEI.

Etiamsi occiderit me, in ipso sperabo, tum vel maxime spei puram & certam in eum figam. Haec est spei confessio, quam videt Apostolus, in declinabilem, id est, firmam & constantem retinendam. Tibi hoc praecipue dictum puta, quia in hoc praecipue deficiis. Et prope illi similis es de quo apud Jobum dicitur, Non credis quod reverti possit de tenebris ad lucem, circumspiciens undique gladium.

Vide alibi passim ubi de confidentia

FERIA QVARTA.

DE MULIERE PECCATRICE QUAE DILEXIT MULTUM.

Et de Charitate in Deum.

Remittuntur ei peccata multa, quoniam dilexit multum. Luc. 7.

VERITAS PRACTICA

Quae charitas dicitur universa delicta operire, ea prius dicenda est universim aperire.

RATIO EST, Quia Charitas non operit delicta nostra nisi quatenus ipsa delicta remittuntur. Sed non remittuntur nisi aperiantur. Ergo quae Charitas delicta operit, ea prius aperit; & quanto planius aperit, tanto plenius operit.

I PUNCTUM.

CIRCA hoc tempus, & in Civitate quadam Galilaeae, ubi tum morabatur Dominus, contigit quod de Muliere peccatrice conversae, quae putatur esse Maria Magdalena, narrat sanctus Lucas, post Sermonem quendam à Christo habitum cum Discipulis sancti Joannis Baptistae, de quibus alias Regalae, inquit, Dominum quidam de Pharizaeis ut man-

6111.